

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 654/21
9.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић, председника већа, Весне Караџић-Ристић и Весне Целетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милан Илић, адвокат из Уба, ул. Краља Петра Првог ослободиоца бр. 74, против тужене ББ из ..., ул. ... бр. ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Јасмина Јоксимовић, адвокат из Лајковца, ул. Краља Петра Првог бр. 31/А, ради развода брака по тужби и супружанског издржавања по противтужби, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Убу П2 203/20 од 5.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 9.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Основног суда у Убу П2 203/20 од 5.10.2021. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Убу П2 203/20 од 5.10.2021. године и одлучује да свака странка сноси своје трошкове поступка.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Изреком побијане пресуде Основног суда у Убу П2 203/20 од 5.10.2021. године у ставу првом одбијен је захтев тужене, ББ, којим је тражила да се обавезе тужилац, АА да јој на име издржавања плаћа месечно износ од 50.000,00 динара, почев од 6.1.2020. године, као дана подношења противтужбе, до 5.-ог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун тужене, све док за то постоје законом предвиђени услови, као и да све доспеле рате исплати одједном, са законском затезном каматом на сваку доспелу рату почев од дана доспећа па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке обавезана је

тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 125.660,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, па до исплате.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је из свих законских разлога.

Тужилац је дао одговор на жалбу тужене.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), а у вези чл. 202-207 Породичног закона, Апелациони суд је нашао да је жалба тужене делимично основана.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службености, као ни битну повреду из тачке 12 тог члана, на коју се неосновано жалбом тужене указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, АА је томе суду дана ...године поднео тужбу против тужене ББ, ради развода брака. Тужена је дана 6.1.2020.године суду доставила одговор на тужбу, са противтужбом, чији је захтев да се обавезе тужилац да јој на име издржавања месечно плаћа износ од 50.000,00 динара, почев од подношења противтужбе. Првостепени суд је пресудом од 15.9.2020.године развео брак парничних странака, закључен дана ... године, (у коме је делу пресуда постала правноснажна) и обавезао тужиоца да издржавању тужене доприноси у месечном износу од 25.000,00 динара, у коме је делу иста пресуда укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж2 507/20 од 9.12.2020.године и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, уз налог да се на поуздан начин утврди да ли су испуњени услови прописани одредбом чл.151 Породичног закона за плаћање супружанског издржавања, с обзиром да није на поуздан начин утврђено да ли је тужена, која је стара 55 година неспособна за рад, те који су разлози њене незапослености. У поновном поступку првостепени суд је из изведених доказа утврдио да су током трајања ванбрачне заједнице парничних странака рођене 2 сада пунолетне кћерке, ВВ, рођена ... године (која је запослена и живи са својим момком) и ГГ, рођена .... године (која је такође запослена, при чему по наводима тужене, истој није позната висина зараде коју ... остварује и живи са туженом у заједничком домаћинству у кући која је саграђена током трајања брака парничних странака). Боравиште тужиоца већ дужи низ година је у ..., где је до марта месеца 2020. године био запослен у једном хотелу, као помоћни радник-домар и перач и остваривао зараду у износу од 1.700 евра месечно, када је због опште познате ситуације са пандемијом корона вируса остао без посла и до 31.3.2021. године, примао је накнаду са Бироа за незапослена лица у ..., у износу од 1.050 евра месечно, од када више не прима ни ову накнаду, а од 1.5.2020. године плаћа закупнину за стан-гарсоњеру, у којој живи, површине 22м², у износу од 280 евра месечно, поред чега плаћа и режијске трошкове становања, болује од епилепсије, хроничне опструктивне болести плућа, туберкулозе, која се води као излечена, али је латентно присутна, хроничног вертига, прелома пателе (десно), односно чашице колена, због чега је

описан 28.9.2009. године, има препонску килу и дегенеративно обољење оба кука, које води ка потпуној укочености, па му је према медицинским налазима из 2016.године утврђен степен инвалидитета од 50%. Саслушан у својству странке, тужилац је, између осталог навео да обавља повремене послове (ради "на црно"), који представљају његове једине приходе, а месечно плаћа износ од 390 евра, како би себи обезбедио здравствено осигурање. Тужена има 56 година, завршила је средњу трговачку школу и у Србији никада није тражила посао (у периоду у коме је живела са тужиоцем у ... је радила у хотелу, у коме су и живели и радили), а пријављена је код Националне службе за запошљавање од 14.11.2002. године, није остварила право на пензију, па приходе остварује продајом половне робе на пијаци у ... и то ствари које коштају од 100,00 до 200,00 динара, живи у кући у ..., која је власништво тужиоца, са млађом кћерком, која је запослена и месечно на име режијских трошкова плаћа од 8.000,00 до 9.000,00 динара месечно (а заједно са братом тужиоца плаћа рачуне струју у месечном износу од око 6.500,00 динара, јер постоји једно бројило за струју преко кога се напаја и друго домаћинство, у коме живе тужиочева мајка и брат, који издваја износ од 2.500,00 динара месечно за струју, јер је бојлер због њега укључен стално и у зимском и у летњем периоду), док преостале рачуне плаћа млађа кћерка тужене. Објаснила је да је њена старија кћерка такође запослена, али да не живи са туженом у истом домаћинству. Саслушана у својству странке тужена је навела и то да болује од хипертензије, као и спондилотичне промене у пределу вратне и лумбосакралне кичме, због чега је често на аналгетичким третманима, парентералним, као и на физио-терапеутским процедурама, а ради се о хроничним стањима праћеним болом, са повременим погоршавањима. Своје месечне трошкове тужена је определила на износ од око 35.000,00 динара, при чему нема посебних издатака за лекове, јер исте набавља преко социјалног. Поступак поделе брачне тековине није спроведен, с тим што су све непокретности уписане на име тужиоца, док је помоћни објекат у ... уписан на мајку тужиоца.

Имајући у виду напред изнето, првостепени суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови за обавезивање тужиоца да туженој плаћа супружанско издржавање, прописани одредбом чл. 151 став 1, а у вези чл. 160 Породичног закона, односно да се ради о захтеву који је неоснован. због чега је донео одлуку као у ставу првом изреке. Ово са разлога што тужена није адекватним доказима доказала своју неспособност за рад (паушално је навела обољења од којих болује, док је суду доставила доказ о обољењу кичменог стуба), нити је предложила извођење доказа вештачењем у погледу своје радне способности, при чему је тужилац доказао да нема довољно средстава ни за сопствено издржавање, као и степен инвалидности од 50%, који му је утврђен, па је првостепени суд захтев тужене за одређивање супружанског издржавања одбио у целости, налазећи да би досуђивање истог представљало очигледну неправду за тужиоца, па је у смислу наведених законских одредби одлучио као у изреци побијане пресуде.

Супротно наводима жалбе тужене, правилно је првостепени суд поступио када је одбио као неоснован захтев тужене за супружанско издржавање, јер би усвајањем овог захтева и по оцени другостепеног суда, за тужиоцу представљао очигледну неправду. Наиме, одредбом члана 151 Породичног закона прописано је да супружник који нема довољно средстава за издржавање, а неспособан је за рад или незапослен, има право на издржавање од другог супружника, сразмерно његовим могућностима, док је одредбом

члана 151 став 3 истог закона прописано да нема право на издржавање супружник ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за другог супружника. У конкретном случају, тужена није доказала да је неспособна за рад, а чињеница да је незапослена и да нема довољно средстава за издржавање, не представља сама по себи то да је тужилац, као бивши супружник, дужан да доприноси њеном издржавању. Ово посебно из разлога што је и сам тужилац тренутно незапослен, не прима накнаду са Бироа за незапослене, а има значајне трошкове у погледу плаћања закупнине за стан у коме живи и режијских трошкова, при чему се ради о лицу коме је утврђен инвалидитет од 50%, из чега следи да му је, с обзиром на здравствено стање, сужена могућност одабира послова, па самим тим и стицања зараде. Са друге стране, тужена је по занимању трговац и по сопственим наводима приходе остварује од продаје робе на пијаци, на који начин је у могућности да месечно заради износ од око 10.000,00 динара, при чему живи у заједничком домаћинству са кћерком која је запослена, кјоја плаћа режијске трошкове становања и која је у могућности да јој новчано помогне, сразмерно својим могућностима, како је то прописано одредбом члана 156 став 1 Породичног закона. Осим тога, по налажењу овога суда, разведени брачни друг који тражи издржавање од бившег супружника, дужан је да учини све што је у његовој могућности да оствари изворе прихода за своју егзистенцију, а само у немогућности да то учини има право да под законом прописаним условима тражи издржавање од бившег супружника.

С тога се неосновано жалбом тужне оспорава правилност одлучивања првостепеног суда и указује да јој је због година живота отежано проналажење посла, коју околност није доказала ни на који начин, а посебно да је посао заиста и тражила, с обзиром да је још од 2002. године непрекидно пријављена код Националне службе за запошљавање, при чему су заједничка деца парничних странака пунолетна, те је пре више година престао разлог због кога тужена није била запослена (чување и одгајање мал.деце), односно када је била у могућности да остварује зараду, односно да обзиром на своју стручну спрему нађе одговарајући посао.

Неосновани су наводи жалбе тужене и у делу који се односи на то да тужилац у ... прима накнаду са Бироа, која дневно износи 36,67 евра, с обзиром да је из писмених доказа у списима предмета несумњиво утврђено да тужени не прима било какву новчану накнаду од 31.3.2021. године.

Наводи жалбе тужене да има само прокламовано право на имовини стеченој у браку јер јој тужилац не да сагласност да се имовина подели како би могла да располаже својим уделом, неосновани су, с обзиром да тужена током поступка није оповргла тврдње тужиоца да јој је предлагао да имовину поделе, али да она на то није пристала, нити је након развода брака тужена покренула поступак пред судом ради деобе заједничке имовине, односно утврђивања сувласничког удела у заједничкој имовини.

Осим тога, неосновани су наводи тужене у жалби да сама сноси све трошкове становања, с обзиром да из свих изведених доказа произилази да део трошкова за струју поред тужене сноси и тужиочев брат, а преостале режијске трошкове плаћа кћерка тужене са којом живи у истом домаћинству, од сопствених прихода, па се тим, као ни осталим жалбеним наводима тужене не доводи у сумњу правилност и

законитост побијане пресуде у означеном делу.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе члана 390 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, у делу који се односи на одлуку о трошковима парничног поступка, Апелациони суд је, руководећи се разлозима правичности, сходно одредби члана 207 Породичног закона, одредио да свака странка сноси своје трошкове поступка, имајући у виду специфичности породичних односа, у којима је у великој мери заступљено начело солидарности и правичности, па је у смислу одредбе члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

С обзиром на исход овог спора, Апелациони суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као и захтев тужиоца за накнаду истих, јер трошкови одговора на жалбу не спадају у нужне и неопходне трошкове, па је у смислу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић